

време на главнитѣ сили да отстъпятъ; но полковницѣ се увлѣкли дотолкова, че забравили какво имъ било заповѣдано, нападнали неприятеля наистина, разбили го и го накарали да бѣга. Лордъ-генералътъ имъ се разсърдилъ много, за гдето не го послушали и, като ги похвалилъ за храбростта, предалъ ги на воененъ сждъ.

— Кромвелъ ли е Лордъ-генералъ, татко?

— Да.

— О, азъ го знамъ. Когато мина на конь покрай насъ, придруженъ отъ войници, като ме видѣ на прозореца, гледаше ме толкова мило, а мене ми се струваше, че всички го гледатъ съ страхъ. Но азъ не се боя отъ него, той ме обича!

— Ахъ, ти, бърборко! И ето: полковницѣ ги довели въ Лондонъ; тукъ ги сждали и ги признали за виновни, като имъ разрешили за малко време да отидатъ у дома си, за да се простятъ съ домашнитѣ си преди наказанието.

Но, ето пакъ...!

Всички почнали да се ослушватъ. Пакъ стѣпки; и пакъ отминали. Младата жена скрила лице на гърдитѣ на мжжа си, за да скрие своята бледность.

— Въ Лондонъ полковницѣ пристигнали днесъ сутринъта... Детето гледало баща си съ широко отворени очи.

— Какъ, татко! Ама това не е приказка?

— Не, миличка.

— Ахъ, колко е хубаво. Тогаво е още по-интересно! Е, татко, после? Мила мамичко, ти плачешъ?

— Не обръщай внимание на мене, Аби. Азъ плача, защото мисля за... за тѣхнитѣ нещастни жени и деца!

— Не трѣбва да плачешъ, мамичко! Ти ще видишъ, че всичко ще се свърши добре: всичкитѣ приказки свършватъ добре! После, татко? разказвай понататкъ, за да чуемъ по-скоро, какъ сж ги простили, и какъ следъ това всички се радвали.